

ustanovení § 358 tr. zák., použil nesprávně zákona, a to v neprospěch obžalovaného.

Čís. 3864.

Porotní soud, rozhoduje o přípustnosti a o obsahu otázek porotcům není oprávněn vybrati si a míti zřetel jen na určitou část zodpovídání se obžalovaného nebo výsledků řízení, nýbrž musí vzíti za podklad otázek celkový výsledek zodpovědného výslechu a dokazování; nesmí dávatí přednost údajům dřívějším, jež byly za porotního líčení odvolány nebo seslabeny, a naznačovati tak, jak jednotlivá tvrzení a skutečnosti hodnotí a kterým z nich, po případě pokud jim přiznává více důležitosti a dává jim více víry než ostatním.

Kdy je porotní soud povinen dáti k hlavní otázce na zločin § 127 tr. zák. eventuální otázku na přestupek § 20 čís. 2 zák. čís. 241/1922.

(Rozh. ze dne 8. května 1930, Zm I 749/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po neveřejném ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Mostě ze dne 19. září 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem násilného smilstva podle § 127 tr. zák.

Důvody :

Při prvním soudním výslechu přiznal obžalovaný, že věděl, že Hildegarda B-ová nemá ještě 14 let, popřel však, že s ní spáchal smilný čin. U porotního líčení, doznavaje jednání ve směru zločinu podle § 128 tr. zák. tvrdil, že nevěděl, že děvče není ještě 14leté. Bylo prý mu sice známo, že chodí dosud do školy, myslil si však, že je to v pořádku, neboť na venkově chodí děti do školy i po překročení 14 let; Hildegarda B-ová sama prý mu na jeho dotaz řekla, že má již 14 let pryč. B-ová jako svědkyně však popřela u porotního líčení, že obžalovanému předstírala stáří přes 14 let; když se jí tázal, jak dlouho bude ještě choditi do školy, řekla prý mu, že ještě dva roky. Obhajobou bylo navrženo, by byla porotcům dána kromě hlavní otázky na zločin násilného smilstva podle § 127 tr. zák. a kromě eventuální otázky na zločin zprznění podle § 128 tr. zák. i další eventuální otázka na přestupek vyzývání ke smilstvu podle § 20 čís. 2 zák. ze dne 11. července 1922, čís. 241 sb. z. a n. Návrh ten byl porotním soudem zamítnut »vzhledem k hájení se obžalovaného, že věděl, že Hildegardě B-ové není ještě 14 roků« (citován ze spisů shora řečený údaj obžalovaného před vyšetřujícím soudcem). Zmateční stížnost obžalovaného uplatňuje proti rozsudku jen důvod zmatečnosti podle § 344 čís. 6 tr. ř., doličujíc, že porotní soud zamítnutím navržené eventuální otázky porušil zákon; byly tu prý předpoklady § 320 tr. ř., by byla i ona otázka porotcům dána. Jest souhlasiti se zmateční stížností, že odůvodnění porotního soudu, proč nepřipustil navrženou

otázku, nevyhovuje zákonu. Porotní soud, rozhoduje o přípustnosti a o obsahu otázek porotcům, není oprávněn vybrati si a míti zřetel jen na určitou část zodpovídání se obžalovaného nebo výsledků řízení, nýbrž musí vzíti za podklad otázek celkový výsledek zodpovědného výslechu a dokazování; tím méně smí dávatí přednost údajům dřívějším, jež byly za porotního líčení odvolány nebo seslabeny, a naznačovati tak, jak jednotlivá tvrzení a skutečnosti hodnotí a kterým z nich, po případě pokud jim přiznává více důležitosti a dává jim více víry než ostatním.

Nesprávné odůvodnění, proč porotní soud nedal i eventuální otázku na přestupek podle § 20 čís. 2 zák. čís. 241/1922 Sb. z. a n. nepostihuje však skutečnost, zda jest ono rozhodnutí věcně správné čili nic. Porotní soud nebyl podle zákona povinen dáti otázku v onom směru, i když by tu byla in abstracto možnost posuzovati čin stěžovatelův i s jiného hlediska, než jest podkladem obžaloby. Pouhá možnost, právně posuzovati čin odchylně od obžaloby, nezakládá ještě o sobě povinnost porotního soudního sboru, dáti otázku eventuální. Zákonné podmínky pro povinnost soudu dáti ve smyslu § 320 tr. ř. porotcům i otázku na přestupek vyzývání ke smilstvu, byly by v souzeném případě jen (a zmatečnost podle § 344 čís. 6 tr. ř. má na mysli jen porušení této povinnosti), kdyby byly tvrzeny skutečnosti, podle kterých, předpokládajíc jejich pravdivost, spadal by čin obžalovanému za vinu kladený pod předpis § 20 čís. 2 zák. čís. 241/1922 sb. z. a n.; bylo by tudíž třeba, by obžalovaným bylo tvrzeno neb aspoň výsledky řízení přímo napovězeno vědomí stěžovatelovo, že Hildegarda B-ová nedosáhla ještě 16 let. V tom směru, se však obžalovaný vůbec nezodpovídal, ani z ostatních výsledků jednání nevychází nic podobného na jevo. Jeho zodpovídání se, že nevěděl, že Hildegardě B-ové není ještě čtrnáct let, není o sobě ještě tvrzením skutečnosti, pro kterou by skutek obžalovaného měl býti podřazen pod předpis § 20 čís. 2 cit. zák. Obžalovaný tím popíral prostě vinu ve směru obžaloby ze zločinu podle § 127 tr. zák., netvrdil tím však ještě, že podle jeho vědomí nedosáhla Hildegarda B-ová v čase činu věkové hranice stanovené předpisem § 20 čís. 2 zákona. Tvrzení takové skutečnosti nelze dovozovati ani z vědomí jím doznaného, že děvče v době jeho trestných činů navštěvovalo ještě školu. Poněvadž tudíž skutečnost pachatelova vědomí o věku nižším než 16 let nebyla nijak pozitivně tvrzena ani přímo napovězena, nebyl porotní soud podle zákona povinen dáti porotcům eventuální otázku na onen přestupek.

Čís. 3865.

Mdlá schopnost vnímací nebo rozpomínací (značná) jest jen překážkou přísahy (§ 170 čís. 5 tr. ř.), nikoli však i svědeckého výslechu; pro vyloučení ze svědectví ve smyslu § 151 čís. 3 tr. ř. musila by býti zjištěna naprostá nezpůsobilost osoby vypověděti pravdu.

(Rozh. ze dne 8. května 1930, Zm I 769/29.)